

Vot en blanc?

JOSEP MARIA BALCELLS

Diputat pel PSC al Parlament de Catalunya

EL PUNT, dijous, 7 de febrer de 2008

Ahir llegia l'article de Pasqual Maragall a la premsa. La veritat és que no em va sorprendre la petició del vot en blanc. Si el President Maragall està convençut que cal un altre partit que encari els reptes polítics de Catalunya amb visió nova, amb visió europea, fent foc nou, és lògic que dels programes electorals que hi ha sobre la taula no en trobi cap que el satisfaci del tot i opti pel vot en blanc. Els sociòlegs electorals sempre han repetit que el canvi d'un vot fidel en el passat no passa mai automàticament a un altre partit sense allotjar-se primer en el vot en blanc. Es l'avantsala del canvi d'opció. Pasqual Maragall fa això mateix. Demana vot en blanc tot preparant el salt cap al Partit Català d'Europa.

En qualsevol contesa electoral, a més de l'abstenció, que és pròpia del desenganyat o del que passa de tot, hi ha diversos tipus de votants o de vot.

Hi ha el vot dels convençuts o dels fidels: són els que sempre, en una consulta i en una altra, passi el que passi, es digui el que es digui, mantindran i repetiran el vot al seu partit de sempre sigui quin sigui el programa i el candidat.

Hi ha el vot útil: és el que mira d'anar al gra, el que amb molt o poc entusiasme opta pel vot més segur, menys testimonial o menys dolent,

el vot que permeti frenar el partit opositor sense refiar-se de possibles pactes postelectorals. És el que vota una candidatura amb l'esperança que els resultats facilitin un pas endavant sigui gran o sigui petit.

Hi ha el vot ideològic. El que està motivat per un concepte de societat i de valors que no admeten ni renúncies ni concessions.

Hi ha finalment el vot del no, el vot de la protesta o de l'utòpic: és el vot inconformista que no veu reflectit en cap dels programes electorals aquells valors o aquell model de societat i de futur en els quals ells somia. Considera que els partits hi han renunciat per mor de sumar vots menys exigents. No renuncia tanmateix al vot, però a falta d'un programa totalment coherent amb la seva visió mostrarà la seva disconformitat votant en blanc.

Maragall, opta pel vot del no, pel vot testimonial o de protesta, tot i saber que les seves crítiques actuals eren igualment vàlides quan ell encapçalava la llista socialista o presidia el govern de la Generalitat. Jo no li retrauré el vot testimonial, però em dol que en faci bandera. Jo voldria i vull també que les coses vagin d'una altra manera. Per això estic a Ciutadans pel Canvi, el moviment que porta el seu segell. Però l'experiència parlamentària em fa tocar de peus a terra, i perquè estic d'acord amb les paraules de Martí Pol «tot està per fer i tot és possible», defenso aquella opció que ens impedirà de fer marxa enrere. Opto per aquella opció que ens pot permetre consolidar el que s'ha fet i fer possible anar més enllà sense renunciar a cap de les reformes i a cap dels objectius que el mateix Maragall reivindica. Opto per votar i demanar el vot pel Partit dels Socialistes de Catalunya amb el respecte més gran per als que ho facin per un altre partit d'esquerra que després podran sumar.

Entenc, també, que el vot en blanc és un vot que ens interpel·la a tots, però després de veure fins on està disposada a jugar la dreta d'aquest país considero que no es pot córrer el risc d'anar cap enrere. Des de Catalunya no renunciarem a res, ni a les reformes constitucionals ni a la nostra presència política a Europa, però això passa avui per la victòria de José Luis Rodríguez Zapatero..